అపస్వరం

బ్లాక్ అవుట్ (Black-out) వెలుగులో క్లబ్బు నిర్జీవంగా నిలబడిపోయింది. ఏటిగట్టున తోటలన్నీ జిమ్ముమంటూ ఏకమైపోయాయి. క్లబ్బు మాత్రం కొత్త సున్నపుగోడలతోటీ, పాలగచ్చు వరండాల తోటీ, చీకటిరాత్రి ఎంతనమిలినా మ్రింగుడుపడక, అస్పష్టంగా అవుపిస్తోంది. గేటుదగ్గర మోటారు హారన్ వినపడగానే కునికిపాట్లు పడుతున్న బోయ్ ఉలిక్కిపడి లేచాడు. ఆవేళ కౌముదీ థియేటరులో అరండేలుసతి భరతనాట్యానికి క్లబ్బు మెంబర్లంతా వెడుతున్నారని తెలిసికూడా, డాక్టరు రాజు, కావాలని క్లబ్బుకి ఆలస్యంగా వొచ్చినట్టు అవుపిస్తోంది. క్లబ్బులో సందడి ఏమీలేదు. అంతా నాట్యానికి చక్కా వెళ్లారు. సోనారాణి వొకర్తేమాత్రం, ముఖమల్‌సోఫా దగ్గరికి లాక్కొని బిలియర్డు టేబిలుమీద తలానించి, మాగన్నుగా నిదరపోతోంది. ఆమె సబ్‌జడ్జి 'పాఢీ'గారి సతీమణి.

డాక్టరు లోపల అడుగుపెట్టగానే షాంపేను వాసన గుప్పుమంది. కప్‌బోర్డులో అయిస్‌క్రీమ్ బిస్కట్లూ, చాకలెట్లూ, చిప్సూ, రకరకాల సిరప్పులూ, జిన్నూ, ఇతరమైన ఫలహారాలూ, గట్టా పుష్కలంగా వున్నాయి. భరతనాట్యమయిం తరవాత క్లబ్బులో చిన్న పిక్‌నిక్ కూడా వుంది గావును అనుకున్నాడు. సోనారాణీ పక్కనే, చిన్న స్టూలుమీద, ట్రేలో టీ కెటిలు చాలావరకూ ఖాళీఅయినా, దాని అట్టడుగున మిగిలిపోయిన స్పెన్సరు టీ గుమగుమలు మాత్రం గదినింకా వదిలిపెట్టలేదు.

"బోయ్– " అని పిలిచాడు డాక్టరు.

క్షణంలో వచ్చి వ్రాలాడు.

సోనారాణి వంక చూసి ఒకర్తీ ఎందుకుండిపోయిందన్నట్టు తల పంకించాడు. బోయ్ సమాధానమిచ్చాడు.

"అమ్మగారికి తలనొప్పిగా వుండి..."

ఇక అర్థమయిందని వారించాడు డాక్టరు. ఆమెకి నిద్రాభంగ మవుతుందనోయేమో,

తరవాత గ్లాసులో మిగిలిన షరబత్తు బోయ్ కిచ్చి;

"చూడు - ఇది తాగేసి చెస్‌బోర్డూ గట్టా సర్దెయ్యి - తలుపులుతీసి పడుకోకుమీ" అని హెచ్చరించి, సర్జికోటు వేసేసుకుంటున్నాడు, వెళ్లిపోవడానికి సిద్ధపడుతున్నట్టు. షరబత్తు వాసన తగలగానే బోయికి నిదర తేలిపోయింది. కాని గ్లాసు డాక్టరు తనకందించే ముందు, నాలుగు జిన్ను చుక్కలు గూడా, రహస్యంగా మిళాయించినట్టు వాడికి తెలియదు పాపం. వాడికి తెలియక పోయినా దాని పని అది మానలేదు. పక్కగదిలో క్యారమ్స్ బిళ్లలు అయివరీ కేసులో సర్దబోయి, తెరిచివున్న అద్దాల బీరువా తగిలి, తూలి బోరగిలపడ్డాడు. ఆ పడక పడక పరిచివున్న హెక్సాగనల్ టేబులుమీద, చెదిరిపడిన చైనావేర్ పింగాణీ ముక్కలమధ్య, తెరిచివున్న ఓరియంట్ మేగజీన్‌లో, బస్ట్‌ఫోన్ ఎడ్వర్‌టైజుమెంటు బొమ్మ ఉన్న పేజీమీద అలాగే మత్తుగా వొరిగి చక్కా వూరుకున్నాడు.

ఒంటరిగా వుండగా చూచుకుని, డాక్టరు సోనారాణికి దగ్గరగా కూచుని విలాసంగా ఆమెవంక చూస్తున్నాడు. ఉన్నతమైన ఆమెవక్షస్సు టేబిలు అంచున తాచుకుని, పక్కలకి బాగా పొంగారి, ఆమె నున్నని మెడక్రిందివరకూ చిక్కగా కమ్ముకుపోతోంది.

ఆ వొత్తిడికి బాగా వొరుసుకున్న రొమ్ములనడుమ, మెడకి దిగువని, సిల్కు జంపరు పలకల కత్తిరింపుల కూడలిలో, ఏర్పడినసన్నని లోయలోనించీ యౌవనపు మిసమిసలు తొంగి చూస్తున్నాయి. బోయ్ గుర్రు కొడుతున్న చప్పుడు వినపడగానే సోనారాణికి కళ్లు తెరుపులుపడ్డాయి. మాటిమాటికీ మూతలు పడుతున్న ఆ కనుగొలుకుల్లో రెపరెపలాడేది నిద్రాశేషమో, లేకపోతే యౌవనపు మైకమో, స్పష్టంగా చెప్పలేము. ఆ చూపుల్లో అసలు అతను వొచ్చినందుకు బులపాటమూ, ఆలస్యంగా వొచ్చినందుకు అలకా పెనుగులాడుతున్నాయి. అతను సర్దిచెప్పబోయాడు. ఆమె వారించింది. ఇద్దరూ కలిసి నిశ్శబ్దంగా ఏటిగట్టుకి నడిచి వెడుతున్నారు.

"నేనేమో మధ్యాహ్నంనించీ తలనెప్పి అని వంకబెట్టి చూస్తూ కూచోవాలి- నువ్వు మాత్రం వాళ్లంతా వెళ్లిన గంటకి టింగు రంగా అంటూ..."

"ఎలామరి? పెందలాడేవస్తే, తీరా వాళ్లంతా ఇంకా బయలుదేరకుండా వున్నట్టయినా, నన్ను కూడా బలవంతపెట్టి తీసుకుపోతారాయెను - అంచేత ఒక ఘడియ ఆలస్యమయినా, వాళ్లీపాటికి నాకోసం ఎదురుచూడడం మానుకుని థియేటర్‌కి వెళ్లిపోయి వుంటారని ధైర్యం చిక్కిం తరవాత చక్కావచ్చాను. చూడు..." ఎంతసేపటినించో వల్లెవేసి కంఠస్థం చేసినట్టు వప్పగిస్తున్నాడు.

సమాధానపడింది.

పక్కనే నడుస్తున్న అతని నడుముచుట్టూ తన చేతులు పెనవేసి తలపైకెత్తి నవ్వుతో చూచింది అతనివంక. అతని మనస్సు కుదుట పడింది.

మళ్లీ నిశ్శబ్దం.

దగ్గర పడుతున్న మధురక్షణాలు పాడే స్వాగతగీతికి ఆ రెండు హృదయాలూ శ్రుతి

కలుపుకుంటున్నాయి. ఎన్నాళ్లనించో విశ్వప్రయత్నాలు చెయ్యగా చెయ్యగా, నేటికి విరబూసిన కోరికల గుబాళింపుల్లో ఉక్కిరి బిక్కిరవుతున్నారిద్దరూనూ. ఏటిలో దొరువుల పక్కని వొంటికాలిమీద నిదరబోతున్న బాతులు తొలకరివానకి రెక్కలు చాచి, చెల్లాచెదురై కాళ్ల కడ్డంపడుతున్నాయి. ఏటి కవతల కోరడి పక్కని తమలపుతీగెలు కాళ్లకి వేసిన సంకెళ్లు విదిలించుకుని, వేళ్లాడే మఱ్ఱివూడలచాటుని, ఇసకలో, మసకలాడే నాగుపడగల మెలికల్లా, ముసిముసి నవ్వుల్లో, అంతులేని గుసగుసల్లో, కరిగిపోయే ముద్దులలో కన్నుమూశారు; పక్క తోటలోనించీ పరువుకొచ్చిన నిమ్మపళ్ల వాసన ఇద్దరి రక్తంలోనూ సమానంగా పనిచేస్తూంది.

"రాజూ?"

ఆమె నున్నని చెంపలూ, పెదిమలూ తాకుతున్నాడు వేళ్లతో. మాటలు భరించలేని మైకంలో అతని చైతన్యం మునకలు వేస్తోంది.

"రాజూ - ఒక్కమాట అడుగుతాను."

"ఒకటికాదు పది అడుగు."

"చూడు - నామీద నీకెందుకింత ప్రేమ? నీకో అని అడగకు!" ముందరికాళ్ళకి బంధం.

"చెప్పనా?"

"చెప్పు."

"ఒకటి నీ లావణ్యం."

"రెండు?"

"నీ యౌవనం."

"మూడు?"

"నీ రసికత్వం - ఇందులో అన్నీ వస్తాయి."

"సరేగాని-మీ ఆవిడ ఎలావుంటుంది నీకు?"

"కమలా? నీరూపురేఖలముందు దిగదుడుపు - నీ చెలాకీ ఎక్కడ, నీ..."

"అంటే కమల వొట్టి చచ్చు పీనిగన్నమాట? అంతేనా?"

కిక్కురుమనదు-కోపంగా అడుగుతోన్నట్టుంది-ఎందుకనో?

"అయితే రాజూ, కమల అంత అసహ్యంగా వుంది గాబట్టి - నా అందం చిందిపోతూ అవుపించిందన్నమాట నీకు - అంతేగా -"

"ఛీ- అదికాదు -"

"కాదేమిటి? చచ్చు అందాలముందు అందమనిపించుకునే అందమన్నమాట నాది- అంతేనా?"

"ఛ- నీకూ దానికీ సాపత్యమేమిటి?"

"కమల ఏ మాత్రం అందంగావున్నా నావంక చూడకపోదువు అవునా?"

"అహెూరించినట్టుంది"

ఇలా తిరిగిందేమిటి?

సళ్లుతున్న కౌగిలి లాలనగా బిగించి, గట్టిగా అదుము కుంటున్నాడు. బుజ్జగిస్తో.

"నిజం చెప్పమంటావా రాణీ?"

"అంటే ఇందాకటినించీ అబద్దాలు చెబుతున్నావన్నమాట."

గతుక్కుమన్నాడు.

"నిజానికి కమలకూడా చాలా రూపసి."

ప్లేటు మార్చాడు.

"చాలా రూపసి?"

"చాలా చురుకైంది-సరేనా?"

"చెప్పు ఇంకా-"

"అదుగో నీతో ఇదే చిక్కు..." సముదాయిస్తున్నాడు.

"ఎంతయినా నిన్నుమించే అందం కాదుగా."

మాట్లాడదు.

ఏమిటీ బాధ? ఇంకా ఏమిటీ అభ్యంతరం?

"మరి నే నెందుక్కావలసి వొచ్చాను?"

దొరికాడనుకుంది.

"నీ అందం వేరు."

"అంటే?"

"నీదగ్గర ప్రత్యేకమైన ఆకర్షణ ఏదో - అయినా ఈ ఆరాలెందుకు?"

"సరిఘ్గా నాకుమల్లేనే స్మీ నువ్వుకూడా."

"ఎందులో?"

"మా ఆయనా చక్కనివాళ్లలో లెక్కపెట్టవలసినవాడు కాదనలేవు; అవునా?"

"చుంచుమొహమూ వాడూను"

"అలా అనకు. ఆ చురుకుతనమూ, ఆ తెలివితేటలూ..."

"కమల రూపసి" అన్నందుకు కసితీర్చుకుంటోంది.

"నాకు నమ్మకంలేదులే - రాణీ"

"దేనిమీద? అదుగో మొహం చిట్లించకు?"

"నువ్వు అనేమాటమీద నీకు విశ్వాసముందని"

"ఎందుచేత?"

"మొగుడిమీద అంత వ్యామోహముంటే నా దగ్గర కెందుకొచ్చావు?"

"నీ ఆకర్షణవేరు. టెన్నిస్ ఆడేటప్పుడు పాయింటు పోయినా నువ్వు బ్యాట్ విసిరేటప్పటికి గ్రేస్‌చూచి - సరేనా?" మెడచుట్టూ వెచ్చగా ముద్దులు పెట్టేసుకొంటో, చేసిన గాయాలకి చెప్పకుండా మందు జల్లేస్తోంది.

"అయితే రాజూ, కమలకంటే నాలో అదనంగావున్న ఆకర్షణ ఏమిటంటావు?"

"రసికత్వం"

"అంటే నలుగురికానందమిచ్చి నాలుగు రకాల అనుభవించగల గడమన్నమాట అంతేనా?"

"అంతే"

"తెలీకడుగుతాను - రసికత్వమంటే చలాకీ, తెలివీ, చమత్కారమూ, గట్గా - అవునా?"

"అన్నీని."

"చురుకుతనమూ, చమత్కారమూ, హొయలూ, సుగుణాలే నంటావా?"

"తప్పకుండా."

"అయితే రసికత్వమూ సుగుణమే కావాలి"

"అయితే అవుతుంది - దేనికీసోద?"

"ఏమిటోనోయ్ రాజూ, నేనేదో పాపకూపంలో పడిపోతున్నాననీ, చెడిపోతున్నాననీ, ఇదిగా వుంటుందోయ్."

"ఛ నువ్వు చెట్టమేమిటి? నువ్వు శృంగార రసాధిదేవతవు - నువ్వు వరాలు గుప్పిస్తే, నీ పాదాలు దగ్గర దేహీ అంటూ..."

"చాల్లే కవిత్వం"

ఇక సందేహాలన్నీ తీర్చేశాననుకుంటున్నాడు.

"అయితే రాజూ"

మళ్లీ మొదలు, వినిపించుకోదు.

"ఇవాళ నువ్వూ నేనూ లేక టెన్నిసుకి Hands తక్కువైపోయాయిస్మీ"

అమ్మయ్య, సంభాషణ మార్చింది.

"మీ ఆయనకి వూసుపోలేదు గావును."

"కమల్ని ఆడమన్నాను."

"కమలా? దానికి ఆట రాదుగా?"

"ఏదో"

"అయినా అది అలా ఆడదు. దానికి నచ్చవు మొగాళ్లతో ఆటలంటే."

"అవును. ఎప్పుడూ ఆ చివర వొదిగికూచుని ఏ ఇలస్ట్రేటెడ్ వీక్లీ మ్యాగజైనో చూస్తూ కాలక్షేపం చేస్తుంది."

"అసలు వీళ్లెవళ్లతోనూ మాట్లాడనే మాట్లాడదు."

"అవును. మంచి నిదానమైనపిల్ల."

"చాలా మంచిదిలే అసలు వాళ్లసిస్టర్సు అందరూ అంతేలే."

"ఎవరు?"

"రాచర్లవారి ఫ్యామిలీ ఎరగవూ? అగ్నిహెూత్రంలాంటి కుటుంబంలే."

"కానీ, ఆడతావా అని అడగ్గానే వొప్పుకుందిస్మీ."

"నువ్వు బలవంతపెట్టి వుంటావు."

"ఛ - నాకెందుకూ? అయినా, రాజూ, నాకెందుకులే? అడగనా ఒక మాట? నీక్కోప మొస్తుందేమో."

చిలిపిగా నవ్వుతోంది.

"ఛ-అడుగు."

"కమలకిమాత్రం రసికత్వం లేదంటావా? తెలివీ, చురుకూ, ఆకర్షణా అన్నీ వున్న తరవాత-"

"అది అట్లాంటిదికాదు, నాకు బాగా తెలుసు, నేనంటే –"

మొగాళ్లింతేగా! కిసుక్కున నవ్వింది. అతనికి విసుగ్గావుంది.

"రాజూ, నీకెందుకంత వుక్రోషం? నాలోవున్న రసికత్వాన్ని ఆరాధించగలవాడివి, కమలలో–"

"రాణీ, నీకు మతిపోతోంది." సీరియస్‌గా అంటున్నాడు.

మళ్లీ నిశ్శబ్దం.

"అసలు ఎంతో బలవంతమ్మీదగాని దాన్ని క్లబ్బులో చేర్చలేక పోయాను తెలుసా?"

"రాజూ, నువ్వు ఎంత అసందర్భంగా మాటాడుతున్నావో నీకు తెలీడం లేదు.

మళ్లీ ఇరుక్కున్నాడు.

"నేను రసికురాలననీ–"

"కాదన్నానా"

"నిన్ను స్వర్గానికి పిలుచుకు పోడానికి వొచ్చిన దేవతననీ–"

"పిలుచుకువెళ్లి ఆనందానికి హద్దులు చూపించ గలవనీ–"

"అంచేత నీ కెంతో గొప్పగా అవుపిస్తున్నానని వొప్పుకున్నావ్."

"అవును"

"మరి – స్తబ్ధుగావుండి, పీనాసిగా నీ వొక్కడిమీదనే కళ్లు పెట్టుకుని వుండి, మహా పతివ్రతలా వుండడమూ, ఒక గొప్పేనని చెప్పుకుంటోపోతున్నావు అవునా?"

కొంప మునిగింది – లోపల వూ మధనపడుతున్నాడు – సర్దుకోవడమెట్లాగా అని– ఈ ధర్మసందేహాలు తనకెప్పుడూ రాలేదే?

"చెప్పు, ఏదినిజం?" జబ్బలు కోపంగా వూయిస్తూ అడుగుతోంది.

"ఏమిటోనబ్బ – నాకు తెలియదు. రసికత్వమంటే సుగుణమో, దుర్గుణమో, నేను చెప్పలేను – అది నీక్కావాలి; ఎందుకొచ్చిన గోల? – ఇద్దరమూ హాయిగా – అయినా, సుగుణాలు చూచి అసలు మోహించడమంటూ..."

"తప్పించుకోకు."

"వెధవమాటలు – వొట్టి మూగమాటలు – అర్థమయి చస్తాయా వోపట్టాన్ని? – జంతువులు నయం. ఈ దిక్కుమాలిన ప్రస్తావన లేకుండా – అయినా, తెలీకడుగుతాను ఆరాలెందుకు? వెధవగోల! ఆ అర్థాలేమిటో అనుభవించి యాడవక – చంద్రుడు గ్రహమో, వుపగ్రహమో

తెలిస్తేనే గాని వెన్నెట్లో హాయి అనుభవించలేమా యేం?"

"అంటే, ఇందాకటినించీ, అర్థంలేని మాటలు ఏది వీలైతే అది వూత్తున్నావన్నమాట, అంతేనా?"

నిజమంతే - మళ్లీ ఎందులోనో ఇరుక్కుంటున్నాడు! ఇందాకటినించీ ఏదినిజమో అనే ఆలోచనే పట్టలేదతనికి, ఏదిచెబితే అనుకూలంగా వుంటుందా అనే ధ్యాసతప్ప.

'రాజూ'

ఇంకా వొదల్లేదు పిచ్చి. కమలంటే ఎందుకో ఈవిడ కింత దుగ్ధ - దానిమీద పట్టించిందే మిటీ? కమల చెడ్డదని రుజువు చేసేందుకు మహతంటాలు పడుతోంది - లేకపోతే తృప్తి వుండదు గావును-

"ఇవాళ కమల చాలా ఇష్టంగా ఆడిందిలే టెన్నిసు"

"ఎవరితో?"

"చెప్పేనుగా. మా ఆయనతో."

"నేను నమ్మను."

"ఏమిటి నమ్మవు? మా ఆయనతో ఆడిందనా? ఇష్టంగా ఆడిందనా?"

"ఇష్టంగా ఆడిందని నీకెలా తెలుసు?"

గాబరాగా అడుగుతున్నాడు.

"పోనీ, మా ఆయన ఇష్టంగా ఆడారు. సరేనా? ఆయనకి కమలంటే ప్రీతేగా?"

"నీతో చెప్పేడా?"

"అవును. ఆ సంగతి కమలతో నేను తరచూ చెబుతూ వచ్చాను కూడా."

"అబద్ధం! నాతోటి కమల చెప్పకుండావుండదు. నువ్విలాంటి మాటలు దానితో చెబుతున్న సంగతి నిజమే అయితే-"

"అప్పటినించీ నేను కనిపెడుతున్నాగా, మా అయనంటే కమలకి కూడా-"

"రాణీ - మనుషుల్ని నీఇష్టమొచ్చినట్టు అర్థం చేసుకుంటే, నా అభిమానం గాయపడు తుంది." తీవ్రంగా కోపమొచ్చిందతనికి.

"ఇవాళ టెన్నీసు వుబలాటంగా ఆడిందనికాదులే - ఇంకా వుంది - నాకెందుకూ ఈ కుమ్మరం? పైగా వున్నమాటంటే-"

"చెప్పు - చెప్పాలి - చెప్పితీరాలి." కుదిపేస్తున్నాడు.

"చెప్పనీ, తొందరపడకు - సాయంకాలమేమి జరిగిందో తెలుసా?"

"ఏమిటి?"

అతనిగుండె ఆగింది.

"నాట్యానికి వెళ్లేముందు ఒక కారులో మొగాళ్లంతా చక్కాబోయారు. ఇంజనీరు కార్లో రావూ, రావు భార్యా, శర్మా, అతనిభార్యా ఇరుక్కున్నారు. నాకు తలకాయనెప్పిగా ఉన్నదని వుండిపోయాననుకో, కమలమాత్రం ఖాళీలేదని వెనక్కి వుండిపోయింది."

"నేను చెప్పలే? అది తోసుకుని వెళ్లలేదు; రాసుకుని తిరగటమంటే దానికి సుతరామూ గిట్టదు. అందులోనూ అంత తొడతొక్కిడిగా కార్లో మొగాళ్లతోటి..."

"ఆ కారు క్రిక్కిరిసి పోయిందని కాదు వెనక్కి తగ్గుతా."

"మరి?"

"మా ఆయన కారు ఖాళీగా ఉన్నదని."

"ఎందులో ఎక్కింది చివరికి?"

"మా ఆయన కార్లోనే - ఆయన పక్కనే-"

"నేను నమ్మను."

"నమ్మకు. మనకి బాధగావుండే వన్నీకూడా నమ్మకండా వుండ గలగడం సాధ్యమైతే, నిశ్చలంగా, నిర్భయంగా... ఇప్పుడు బహుశా, మా ఆయనా కమలా థియేటరులో ఒకళ్లపక్కని ఒకళ్లు కూచుని, కిలకిల లాడుతూ ఉంటారులే. అబ్బో, ఆయన సంగతి తెలియదూ నాకు? సమయం చిక్కితే-"

"ఛ - ఏమిటీ?" అతని మొహం జేవురించింది.

"రాజూ, నీ పిచ్చిగానీ కమలానికి మాత్రం మా ఆయన్ని ఇలా ముద్దుపెట్టుకోవాలని వుండదూ? ఆయనా రసికుడే - నాకు తెలీదూ?" గట్టిగా హత్తుకుని అతని పెదిమలు కసిదీరా ముద్దుపెట్టుకుంటోంది.

భగభగమంటున్న రోషాగ్నిలో ఒక స్త్రీ తనంతట తానిచ్చే కౌగిలిలో వుండే తీపిని నిష్కారణంగా వొదులుకుంటున్నాడతను.

చీకట్లో సోనారాణికి తెలియటం లేదు.

"అయినా, రాజూ ఇటుచూడు - కమలనీ మా ఆయన్నీ మెల్లిగా కలిపేస్తే - మనమిద్దరమూ - హాయిగా - విచ్చలవిడిగా"

గారాలు కుడుస్తోంది.

ఛెళ్లున లెంపకాయ కొట్టాడు.

"దుర్మార్గుడా?"

మళ్లీ వెనక్కితిరిగి చూడలేదతను. తిన్నగా థియేటర్‌కి వెళ్లాడు కార్లో. నాట్యం సగమయిందో లేదో, కమలని రమ్మనమని చప్పున కార్లో ఎక్కించుకుని, సరాసరి ఇంటికి తీసుకుపోయాడు. మాటాలేదు – మంతీ లేదు. కారణం చెప్పడు!

మర్నాడు డాక్టరు రాజూ, కమలా – ఇద్దరూ, క్లబ్బు మెంబర్‌షిప్‌కి రిజైనిచ్చారు. ఎందుకో ఎవళ్లకీ బోధపడలా.